

VÁGTÁZÓ CSODASZARVAS CSILLAGLOVAGLÁS

Fonó

★★★★★

Az ember azért tudja, hogy mit várjon a legtöbb zenekartól, ha új lemezre kerül a sor, és ez alól nem kivétel a VHK és a Vágtázó Csodaszarvas sem. Volt elképzelésem, mit kapok, mit fogok hallani, de!, és ez nagyszerű érzés, mellbevágott az a könnyedség, az a magától értetődő természetesség, ahogy kinyílt egy másik világ az albumba hatolva. Az első két VCSSZ-lemez szinte minden oldalról körbejárta és feltérképezte a vágtázó zene népzenei színterét, aztán most kiderült, hogy korántsem. Annyira érzékletes, magába szippantó, eget-földet, pusztát-csillagokat bejáró, barátságokat, lovasnépek életminőségét, új valóságokat megéneklő ez a hetven perc, amire még nem volt példa sem a folkos alapú műfajokban, sem pedig Grandpierre Atila munkásságában. Nemcsak maguk a dalok, hanem a hangszerelés is mesésen színes és gazdagon rétegzett, mégsem terheli meg a zene egészét, és bár itt is tíz zenész pengeti, fújja, üti hangszerét, mégis mindennek és mindenkinek tere van, és hosszú kifutása. Sok-sok érzékeny és finomra szőtt menetet engednek meg maguknak, amikkel éppolyan jó együtt álmodni, mint ébredni – tán ez a legjobb lemez az első VHK óta, vagy úgy is mondhatnám, hogy ez az, ami a VHK-ból igazán ki kellett nőjön az évek során. Nyilván adja magát slágernek például az Aláírhatatlan történelem új verziója, a Gyönyörű vágy, és biztosan lesznek rajta majd nagy kedvencek később (mondjuk a Júlia szép leány), de most még csak az újra és újrarahallgatásnál tartok. //rm